

ע"פ 13028/05/15 - מאיר יראי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים
לפני כב' השופטים - י' נועם, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

ע"פ 13028-05-15 מאיר יראי נ' מדינת ישראל

מאיר יראי

המערער

ע"י ב"כ עו"ד איתמר בן-עמי

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

פסק-דין

השופטת ר' פרידמן-פלדמן:

1. ערעור על הכרעת הדין של בית משפט השלום בירושלים מיום 18.3.2014 (מפי כבוד השופטת א' זיסקינד) ועל גזר הדין מיום 18.3.2015 ומיום 23.4.2015 (מפי כבוד השופט ש' הרבסט), לפיהם הורשע המערער בעבירות איומים ותקיפה, הרשעתו בוטלה בפרשת גזר הדין ועניינו הסתיים בשירות לתועלת הציבור בהיקף 250 שעות וחתימה על התחייבות ללא הרשעה. כן ניתן צו מבחן למשך שנה.

כתב האישום

2. נגד המערער הוגש כתב אישום מתוקן בעבירות איומים ותקיפה סתם, בכך שביום 21.3.09 בשעה 16:30 ברחוב ... בביתר עילית, תקף את פ ב (להלן: "המתלונן") ואיים עליו.

בעקבות מריבה בין ילד המתלונן לילדים אחרים, תפס המתלונן קטין, וביקש ממנו לקרוא להוריו או לקחתו אליהם. אחיו של המערער, ז.י. שהיה במקום, קרא למערער לעזרה, והמערער ביקש מהמתלונן לשחרר את הילד, וכשהמתלונן סירב, המערער דחפו, עיקם את אצבעו, חנק אותו בשתי ידיו, עלה לביתו וחזר עם אגרופן, כשהוא מלווה באמו, גב' תמר יראי, וניסה להתקרב למתלונן באמרו: "אני אפוצץ אותך", בעוד אמו ניסתה למנוע זאת, תפסה אותו וניסתה להרגיעו.

המתלונן עזב את המקום בריצה לבית הכנסת ברחוב נדבורנה, אך המערער רץ אחריו לשם, זרק לעברו אבן ואמר לו: "תצא החוצה ואני אפוצץ אותך".

במתואר לעיל תקף המערער את המתלונן שלא כדין ואיים עליו בפגיעה בגופו בכוונה להקניטו ולהפחידו שלא כדין.

בתשובתו לכתב האישום המתוקן כפר המערער בעובדותיו והודה כי הדף את המתלונן, זאת על מנת לשחרר ממנו את

הקטין, היות שהמתלונן, שהיה בוגר, אחז בידו של הקטין וגרר אותו בכוח בעוד הקטין בוכה וצורח. המערער שב והדגיש כי לא תקף את המתלונן, ובנוסף קמה לו טענת "צידוק".

הכרעת דינו של בית משפט קמא

3. בהכרעת דינו סקר בית משפט קמא את הראיות שהובאו לפניו וניתח אחת לאחת את עדויותיהם של העדים השונים.

לפני בית המשפט העידו המתלונן; שכנה של משפחת המתלונן הגב' רבקה זיסל; הגב' פייגי גבאי אורחת בביתר עלית; עדי ההגנה הגב' שולמית סברסוב; גב' חיים שפרה; אם המערער הגב' תמרה יראי; עד ההגנה אחיו של המערער ז"י; והמערער עצמו.

לגבי עבירת האיזמים: בית המשפט התייחס לעדות המתלונן, לפיה המערער איים עליו בכך שאמר לו כי אילו היה לו סכין היה דוקר אותו. כן התייחס בית המשפט לעדויותיהן של שתי עדות ראיה, הגב' זיסל והגב' גבאי, לפיהן המערער עזב את המקום וחזר כשבידו אגרופן, וכן המערער איים על המתלונן. בית המשפט אף התייחס לעדותה של הגב' זיסל, לפיה צעקה למתלונן שיברח מהמקום מאחר שהמערער מחזיק בידו אגרופן והוא מסוכן, וכן העידה כי המתלונן חש מאוים וכי אימו של המערער ניסתה לעצור אותו מלהתקרב למתלונן. בית משפט קמא התייחס גם לעדות המערער, לפיה הוא זוכר שהיה בסערת רגשות, ייתכן שאמר דברים מאיימים ואף היה בכוונתו להפחיד את המתלונן אך לא אמר שידקור אותו.

בית-משפט קמא התרשם כי עדויות הגב' זיסל והגב' גבאי אמינות ואינן מתואמות, וכי ניתן לסמוך עליהן. צוין בהכרעת הדין, כי שילוב כל העדויות מלמד שהמערער נהג באופן מאיים וחסר שליטה כלפי המתלונן. לפיכך, הרשיע בית המשפט את המערער בעבירת איזמים.

לגבי עבירת התקיפה: בית המשפט קבע כי המערער מודה שניסה לפתוח את אצבעות המתלונן כדי לשחרר מידו את הקטין, ומהודעתו של המערער במשטרה אף עולה כי הודה שדחף את המתלונן כצעד התקפי לשחרור הילד. עוד התייחס בית המשפט לעדות המתלונן, לפיה המערער תפס את אצבעו, חנק אותו, דחפו לגדר ובתגובה המתלונן הדפו. לדברי המתלונן, לאחר שהמערער הביא את האגרופן כבר לא היה מגע ידיים בינו ובין המערער והמערער רק זרק עליו אבן. בית המשפט הפנה לעדותה של הגב' גבאי, לפיה המערער חנק את המתלונן בשתי הידיים.

בית המשפט קבע כי עדויות עדי התביעה אמינות וכי ממכלול הנסיבות והעדויות עולה שהמערער עשה דין לעצמו, תקף ואיים. בית המשפט התרשם כי המערער היה חדור אלי קרב, התנהגותו הסלימה את האירוע וכי בחר לעשות דין לעצמו ולטפל במתלונן בעצמו במקום להזעיק משטרה או להביא את אביו של הילד שהוחזק בידי המתלונן.

בבחינת גרסת המערער, קבע בית המשפט כי איננה נתמכת בעדויות אחרות ואיננה אמינה, וכן קבע כי אין בסיס לטענת המערער שהמתלונן תקף ראשון.

4. בבית-משפט קמא עלו מספר טענות ובהן אכיפה בררנית, "צידוק", הגנה עצמית וטענה למחדלי חקירה.

לגבי אכיפה בררנית: המערער טען כי מדובר בעלילה נגדו בשל עימותים, מחלוקות ואפילו עדתיות ודתיות, בין חילונים וחסידים ובין ספרדים לאשכנזים, וכי עדי התביעה כולם העלילו עליו ועדי ההגנה פחדו להעיד נגד המתלונן. בית המשפט קבע כי הטענות לא הוכחו, וכי מדובר בטענות בעלמא. כן נקבע, כי אין בסיס לטענה של אכיפה בררנית בשל אי העמדת המתלונן לדין בגין תקיפת הקטין. בית המשפט קבע, כי לא הוגשו נגד המתלונן תלונות למשטרה בגין תקיפת הקטין, מבלי שניתן הסבר סביר להימנעות מהגשת תלונות, וכי בכל מקרה אין בכך כדי לפטור את המערער מהעבירות שביצע כלפי המתלונן.

לגבי טענות "צידוק" והגנה עצמית: נקבע כי אין לטענות אלה על מה להתבסס, היות שלא מתמלאים היסודות להחלתם. לא מדובר במעשים שהמערער היה חייב או מוסמך לעשות ולא היתה סכנה חמורה ומידית לשלומם של הקטין. כמו כן, לא מדובר במעשים שהיו דרושים באופן מידי לשם הצלת חיי אדם או בסכנה מוחשית לפגיעה בחיים או בגופו של זולתו. גם אם המתלונן אחז בידו של הקטין וגרר אותו אחריו, לא מדובר במצב שהצדיק את חניקת המתלונן ותקיפתו על ידי המערער, ועל המערער היה להזעיק את המשטרה.

לגבי מחדלי חקירה: קבע בית-משפט קמא, כי הגנת המערער לא נפגעה, הוא קיבל את יומו בבית המשפט והוא יכול היה להזמין עדים מטעמו. בית המשפט קבע, כי לאחר שמיעת עדויות התביעה, ההגנה והמערער, הוא מצא כי קיימת תשתית ראיתית המבססת את העבירות המיוחסות למערער, ומאידך לא הוכח שעדי ההגנה נמנעו מלהעיד.

גזר דינו של בית משפט קמא

5. בבואו לגזור את דינו של המערער עמד בית משפט קמא על חומרת העבירות שעניינן איומים ותקיפה; על הערך החברתי אשר נפגע כתוצאה מביצוע העבירות בהן הורשע; על נסיבות ביצוע העבירות; ועל מדיניות הענישה הנוהגת - וקבע מתחם ענישה בין מאסר על תנאי מרתיע ועד מאסר בפועל למשך מספר חודשים. לצורך קביעת העונש בתוך מתחם הענישה, נתן בית משפט קמא את דעתו לשיקולים לקולא, ובהם העובדה כי עברו של המערער נקי; מצבו המשפחתי הסבוך ונסיבות חייו כפי שתוארו באריכות בתסקיר שירות המבחן; העובדה כי הביע חרטה על המעשה; והליך השיקום שעבר המערער מקרות האירוע ועד היום. בית המשפט קבע כי הרשעתו של המערער תפגע קשות בשיקומו, וכי שיקול זה גובר על שיקולי ההרתעה והגמול. לחובת המערער שקל בית המשפט את חלקו הדומיננטי בביצוע העבירות ואת חומרתן. לאור מכלול השיקולים, החליט בית משפט קמא לבטל את הרשעתו של המערער. הגם שלא הוצגו לפניו ראיות חותכות וחד משמעיות לקשר שבין הרשעתו של המערער לבין אפשרותו להתפרנס בכבוד בעתיד, נתן בית משפט קמא מעמד בכורה להליך השיקום, וכאמור השית על המערער 250 שעות שירות לתועלת הציבור, חתימה על התחייבות כספית וצו מבחן למשך שנה.

עיקרי הטענות בערעור ותגובת המשיבה

6. במסגרת הערעור שלפנינו, טוען המערער כי שגה בית משפט קמא בהכרעת הדין בארבעה עניינים: ראשית, בכך

שנתן אמון מלא בעדי התביעה. לטענתו הכרעת הדין ניתנה שנתיים לאחר הגשת הסיכומים בתיק, ולפיכך לא ניתן היה לקבוע מסמרות בעניין מהימנות העדים. שנית, בית משפט קמא התעלם מסתירות בעדויות עדי התביעה, לא התייחס לתיאור האגרוף ולא למוצגים. שלישית, דחיית טענות ההגנה העומדות למערער: צידוק והגנה עצמית. רביעית, דחיית טענתו לאכיפה בררנית בכך שלא הוגש כתב אישום נגד המתלונן בגין אותו אירוע פלילי.

לעניין גזר הדין נטען כי שגה בית משפט קמא עת השית על המערער עונש החורג מהמלצת שירות המבחן במידה ניכרת ובלתי מידתית, ובכך שלא הביא במסגרת שיקוליו את העובדה כי המערער סבל עינוי דין מתמשך כשלוש שנים.

7. המשיבה תומכת בהכרעת הדין ובגזר הדין. לטענת ב"כ המשיבה, בית משפט קמא התבסס בהכרעת הדין על עדות המתלונן ועדויותיהם של עוברי אורח אשר מהוות חיזוק לעדותו. כמו כן, בית משפט קמא הביא בגזירת עונשו של המערער את השיקולים לקולא ונתן להם משקל משמעותי בביטול הרשעתו של המערער.

דין והכרעה

8. הלכה היא כי ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בממצאי מהימנות ועובדה אשר נקבעו על ידי בית משפט קמא, וזאת משום יתרונה המובנה של הערכאה הדיונית, אשר יכולה להתרשם באופן בלתי אמצעי מהעדים ומן הראיות שהוצגו לפניו (ע"פ 9352/99 **יומטוביאן נ' מדינת ישראל** פ"ד נד (4) 632, עמ' 634 (2000)). לכלל זה קיימים ארבעה חריגים מרכזיים: ראשון, כאשר הממצאים מתבססים על מסמכים בכתב ולא על עדות בעל פה. שני, ממצאי הערכאה המבררת מתבססים על שיקולים טהורים שבהגיון. שלישי, כאשר נפלו טעויות מהותיות בהערכת מהימנות העדויות על ידי הערכאה המבררת, כגון התעלמות מסתירות בעדות היורדות לשורשו של עניין או מגורמים רלוונטיים להערכה של משקל העדות. רביעי, הכרעה המתבססת על מסקנות שהוסקו מן העובדות (ע"פ 8002/13 **בדארנה נ' מדינת ישראל** [פורסם בבנו] (21.05.2015)). במקרים חריגים אלו יוקנה לערכאת הערעור שיקול דעת רחב להתערב בממצאי עובדה ומהימנות של הערכאה הדיונית.

במקרה דנן, המערער הורשע על בסיס ממצאים, המבוססים על מהימנות עדים והתרשמות בית משפט קמא מהם באופן ישיר. על כן, יש לבחון האם החריג השלישי והרלוונטי מתקיים. קרי, האם הוכחו טעויות מהותיות בהערכת המהימנות כפי שנקבעה על ידי בית משפט קמא.

9. המערער טען כי משך הזמן שעבר מיום שמיעת העדויות ועד הכרעת הדין, השפיע על קביעת מהימנות העדים, ומשכך על בית משפט שלערעור להתערב בקביעות שבעובדה ובמהימנות.

כך טען כי לגבי תיאור האגרוף, קיימת סתירה מהותית בעדויות. לטענתו של המערער, מעדותה של גב' זיסל עולה כי מדובר בחפץ שאינו יכול לפגוע באדם, ואין מדובר באגרוף או כלי משחית אחר. גב' זיסל תיארה את האגרוף כעצם עם שן שפיצית "כמו של פיל". העדה הנוספת, גב' פייגי, ציינה כי אינה זוכרת לתאר כיצד נראה האגרוף, אך שמעה מאחר כי כך נראה אגרוף. המתלונן אמר בעדותו "**זיהיתי שמשהו לבוש לו על האצבעות ואני חשבתי שזה אגרוף ... היד**

שלו הייתה קפוצה והוא החזיק את זה כל הזמן מאחור (עמ' 20 שורה 4 לפרוטוקול). המערער סומך טענותיו על כך שכל אחד מהעדים תיאר באופן אחר את האגרופן, ומכאן שהאגרופן הוא פרי המצאתם בלבד.

לעניין זה נטען גם כי איש מעדי ההגנה לא העיד שהמערער הביא אגרופן, וב"כ המאשימה גם לא שאלה על כך אף אחד מן העדים.

10. טענתו של המערער איננה מקובלת עלינו.

מעדויות שנשמעו בבית משפט קמא, עלה כי עדי התביעה סברו שמדובר באגרופן או חפץ שהיה בידו של המערער. חיזוק לכך ניתן למצוא בעדותה של גב' זיסל, אשר צעקה למתלונן ביידיש על מנת להזהירו מהמערער, ובעדותה של גב' פייגי אשר תיארה כי הבחינה באגרופן בידו של המערער. מגרסתו של המערער עולה כי רצה להפחיד את המתלונן כפי שאמר: **"החבאתי את הידיים מאחורי הגב, כדי שהוא יפחד ויעזוב אותי"**. אומנם המערער טוען כי לא היה בידיו דבר, אך הוא מאשר כי החזיק את ידיו מאחור על מנת להפחיד את המתלונן.

בית משפט קמא קבע בהכרעת דינו שלא נמצא כי העדויות של גב' זיסל וגב' פייגי שקריות. בנוסף, לא הוכח קשר מזהם בין המתלונן לגב' פייגי. כך או אחרת, בין שמדובר בדוקרן או באגרופן, אין מחלוקת כי כוונתו של המערער הייתה להפחיד ולאיים על המערער.

11. המערער טען כי המתלונן וגב' זיסל תיאמו ביניהם גרסאות, וכי השניים הגיעו לתחנת המשטרה יחדיו, מה שמחדד את הטענה כי היה להם זמן, לפחות שעה של נסיעה, לתאם את העדויות. עוד טען כי לא ניתן לתת אמון בעדותה של גב' פייגי ממספר סיבות: העדה לא ידעה את שמה של חברת המשפחה שאצלה התארכה; לא ראתה את גרירת הקטין על ידי המתלונן, זאת אף שהעדה כי ראתה את כל האירוע; וטענה שאנשים בבית הכנסת הפרידו בין מערער למתלונן אך אין לכך אינדיקציות נוספות.

12. כאמור, בית משפט שלערעור אינו נוהג להתערב בממצאי מהימנות ועובדה אשר נקבעו בבית משפט קמא. בהכרעת הדין התייחס בית משפט קמא לטענות המערער, וקבע כי חוסר ההתאמה בין גרסאות עדי התביעה אינו מהותי. יצוין כי באירוע רב משתתפים שהתרחש במהירות ובאינטנסיביות, אין לצפות שהתרשמותם של העדים תהיה זהה באופן מוחלט.

13. כך גם לעניין החניקה. המערער טען כי בעדות המתלונן בבית משפט קמא, החסיר המתלונן את התיאור לפיו המערער חנק אותו, והעיד כי היו בין הצדדים רק דחיפות הדדיות. לאחר שב"כ המשיבה רעננה את זכרונו, אמר כי ייתכן שהמערער חנק אותו. מנגד, העדה גב' פייגי תיארה כי המערער חנק את המתלונן חניקה ממושכת שנמשכה כשתי דקות באמצעות שתי ידיו של המערער. מכאן טוען המערער כי קיימת סתירה מהותית אשר פוגעת במהימנות העדים.

14. גם טענה זו איננה מקובלת עלינו. כפי שטען המערער, חלפו שנתיים וחצי מיום האירוע ועד ליום מתן עדותו של המתלונן. בעדותו בבית משפט קמא, לאחר ריענון זכרונו, העיד המתלונן: **"מה שאמרתי אז במשטרה זה היה אחרי**

המקרה וזה הנכון. שגם הוא תפס לי את האצבע, גם דחף אותי לקיר וגם שהוא ניסה לחנוק אותי (עמ' 14 שורה 26 לפרוטוקול). מכאן נדמה כי לא נותר אלא לחזור ולהדגיש שלא ניתן לצפות שההתרשמות וזיכרונם של עדים, בפרט כעבור מספר שנים, יהיו זהים. אין בסתירה זו כדי להצביע על כך שהדברים לא התרחשו. ההתרשמות בעניין זה נתונה בידי בית משפט קמא, ואין מקום להתערב בה.

15. אשר לאיומים המיוחסים למערער בכתב האישום, בכך שאמר למתלונן **"אני אפוצץ אותך"**, ולאחר שהמתלונן ברח המשיך המערער לרדוף אחריו והוסיף **"תצא בחוץ ואני אפוצץ אותך"** - לטענת המערער, מלבד עדות המתלונן אשר תיארה כי המערער צעק לעברו: **"תעזוב אותו מיד ואני אפוצץ אותך"**, אין עדויות נוספות לאיומים. על כן מסיק המערער כי הכוונה הייתה לשלב בו המתלונן החזיק בקטין, ומכאן שמדובר בסתירה מהשתלשלות האירועים כפי שהם מתוארים בכתב האישום. כך גם באשר לעובדה כי המערער זרק על המתלונן אבן, אותה ניתן ללמוד מעדותו של המתלונן בלבד ואין לה כל חיזוק או תמיכה בעדויות אחרות.

המערער הודה בעדותו בבית משפט קמא כי היה שרוי בסערת רגשות, ואפשר שאמר משהו בסגנון הזה כדי שהמתלונן יעזוב את הקטין, אבל לא אמר לו שידקור אותו או משהו כזה. קרי, המערער עצמו הודה כי אמר משהו מאיים לעברו של המתלונן ועשה זאת על מנת שהמתלונן יפסיק את ממעשיו ויעזוב את הקטין. מכאן קבע בית משפט קמא כי גרסתו של המתלונן נתמכת במידה מסוימת בגירסת המערער.

מכל מקום, אין מחלוקת כי המערער שם ידיו מאחורי גבו וזאת על מנת להפחיד את המתלונן, ובכך תמיכה לאישום הנוגע לאיומים. לפיכך הטענה לעניין זה נדחית.

16. יודגש כי בית משפט קמא הרחיב ועמד על כך שעדים מטעם ההגנה ועדות המערער לא העלו ספק בביצוע המעשים על ידי המערער.

17. טענות הגנה: צידוק - בית משפט קמא קבע כי התנאים להחלת ההגנה אינם מתקיימים. הוא הוסיף, ובצדק, כי אף אם המתלונן תקף את הקטין בכך שגרר אותו בידי בניגוד לרצונו, לא מדובר במצב כה חמור אשר הצדיק את מעשי המערער כפי שפעל, קרי דחיפה, חניקה ואיומים, ויכול היה לסיים את האירוע בקריאה למשטרה. המערער לא הסתפק בכך, אלא עלה לדירתו וחזר ואף רדף אחרי המתלונן לבית הכנסת. מכל האמור עולה כי צדק בית משפט קמא בקביעתו שלא ניתן לקבל את טענת הצידוק.

לגבי הטענה להגנה עצמית, לא הוכח כי המתלונן תקף את המערער, ועל כן דינה של טענה זו להידחות.

18. לגבי הטענה בדבר תחולתה של ההגנה מן הצדק - לשיטת המערער, במסגרת אותו אירוע ביצע המתלונן עבירה, בכך שתקף קטין חסר ישע, וראוי היה להעמידו לדין. בכך שהמאשימה בחרה שלא להעמידו לדין והגישה כתב אישום נגד המערער בלבד, פגעה המאשימה בתחושת הצדק וההגינות והקימה למערער הגנה מן הצדק, שתוצאתה ביטול כתב האישום.

דוקטרינת הגנה מן הצדק מחייבת בחינה משולשת: ראשית, יש לזהות מהם הפגמים שנפלו בהליך ולבחנם במנותק

משאלת חפותו או אשמתו של המערער. שנית, יש לבחון אם יש בפגמים פגיעה מהותית בתחושת הצדק וההגינות. שלישית, ככל שקיימת פגיעה כזו, יש לבחון האם ניתן לרפא את הפגם באמצעים מתונים מביטול כתב האישום (ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ, פ"ד נט(6) 776 (2005); וע"פ 6328/12 מדינת ישראל נ' פולדי פרץ (10.9.13)).

19. לאחר בחינת טענות הצדדים, אנו דוחים את הטענות הנוגעות לביטול האישום מחמת הגנה מן הצדק, זאת מהטעמים שצוינו על-ידי בית-משפט קמא בהכרעת-דינו. נוסף כי העובדה שפלוני הועמד לדין, ואלמוני, שאפשר היה מעורב באותו אירוע פלילי, לא הועמד לדין, איננה מעידה בהכרח כי מדובר באכיפה בררנית. על המערער להוכיח כי ההבחנה בין המעורבים השונים התבססה על שיקולים בלתי ענייניים של המאשימה. בענייננו, באירוע הנדון מדובר במעורבים שונים ובמעשים שונים. לא ניתן להשוות את מעשיו של המתלונן כלפי הקטין למעשיו של המערער כלפי המתלונן, מבחינת חומרתם ונסיבות ביצוע העבירה.

זאת ועוד, המערער והקטין ומשפחתו בחרו שלא להגיש תלונה נגד המתלונן.

בנסיבות אלה, לא הוכח כי התקיימו פגמים בהפעלת שיקול הדעת של מי מרשויות האכיפה.

20. לחילופין משיג המערער על חומרת העונש, בטענה כי יש להורות על הפחתת שעות השירות לתועלת הציבור שנגזרו עליו, בהתאם להמלצת שירות המבחן.

הלכה היא, כי ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בעונש שהושת על ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים בהם נפלה בגזר הדין טעות מהותית או כאשר העונש סוטה באופן ניכר ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות דומות.

בענייננו, בנסיבות העניין אין מקום להתערב בגזר הדין. בית משפט קמא חרג לקולא ממתחם הענישה אותו קבע, והחליט לבטל את ההרשעה, נוכח ההליך השיקומי אותו עבר המערער, זאת אף שלא הוצגו לפניו ראיות חד משמעיות לקשר שבין הרשעתו של המערער ובין יכולתו להתפרנס בכבוד בעתיד. נדמה כי בית משפט קמא הלך כברת דרך משמעותית לקראת המערער בעצם ביטול ההרשעה, תוך שהעדיף את שיקומו של המערער על פני שיקולי הרתעה והגמול. לצד זה, בהינתן העובדה כי המערער ביצע עבירות שאין להקל בהן ראש, הרחיב בית המשפט את היקף שעות השירות לתועלת הציבור.

בנסיבות אלה, לא מצאנו כי יש הצדקה להתערב בעונש שנגזר על המערער.

לאור האמור לעיל, אנו דוחים את הערעור על כל חלקיו.

המזכירות תשלח העתק פסק הדין לב"כ הצדדים ולשירות המבחן.

ניתן היום, י"ט בחשוון התשע"ו, 1 בנובמבר 2015, בהיעדר הצדדים (על-פי הסכמתם).

משה בר-עם, שופט

רבקה פרידמן-
פלדמן, שופטת

יורם נועם, שופט